

Osobnost obce

Paní Marie Řehková

Ačkoliv se to u dam příliš nesluší, v tomto případě si dovolím udělat výjimku a veřejně popřejí nejstarší obyvatelce Vilémova k jejím devadesátým osmým narozeninám, které v těchto dnech slaví, jen to nejlepší. Touto oslavenkyní je paní Marie Řehková, které tímto velmi děkuji, že mi umožnila udělat s ní rozhovor, který vám teď nabízím k přečtení.

Foto: Karel Bouček nejml.

Do rodinného domku, v němž paní Řehková žije se svou vnučkou Martinou a její rodinou, vstupují s jistou nervozitou. Přece jen je pravdou, že takové privilegium možnosti dělat rozhovor do novin s takovou - nebojím se použít výraz legendou - se člověku nenaskytne každý den. Každopádně milým přijetím paní Řehkové ze mne nervozita opadá a my začínáme s příjemným povídáním v jejím útulném pokoji vyzdobeném zářmovanými fotografiemi vilémovského fotbalového celku či starších fotografií libereckého dorostenského týmu, ve kterém v tu dobu působil její pravnuček Láďa. Na zdech také nechybí křesťanské symboly. Paní Řehková je nábožensky založena, o čemž svědčí i křížek zavěšený na jejím krku.

Celoživotní vášnivá saunařka a fotbalová fanyнка, již s vypitou štamprličkou rumu, na který nedá dopustit a který ji evidentně prospívá, začíná náš rozhovor zavzpomínáním na časy, kdy ve Vilémově byla dle jejích slov úžasná společnost lidí kolem místní organizace České obce sokolské. Členové spolku spolu pravidelně chodili cvičit a vycestovali vlakem také na XI. všesokolský slet v roce 1948, kde se na společné obrovské akci setkali členové Sokola z celé tehdejší republiky. Tento slet

nicméně nebyl jejím prvním, účastnila se jich již v mladším věku, to ale ještě nebydlela ve Vilémově. Během vzpomínání na Sokola vchází do místnosti fotograf Karel Bouček nejml. Při přivítání hosta si paní Řehková všimá, že má studené ruce a z toho usuzuje, že má Karel upřímné srdce, načež mu pokládá otázku, zda jí má rád. Karel se svým údajně upřímným srdcem odpovídá s úsměvem na tváři kladně a po chvíli se začíná vybalovat fotografické náčiní.

Paní Řehková není původem z Vilémova, nýbrž z malé obce Otvovice ležící nedaleko Kralup nad Vltavou, kde žila společně se svým bratrem dvojčetem, starší sestrou Annou a rodiči Marií a Otakarem Brejníkovými. Zajímavostí je, že narození sourozenců oddělila půlnoc, takže malá Maruška přišla na svět devatenáctého října, zatímco bratr Otakar dvacátého. V Otvovicích chodila do obecné školy, do měšťanky poté dojížděla do Kralup. Z této doby se se mnou podělila o jednu nepříjemnou vzpomínku, kdy jako děvče pravidelně nosila plný baťoh párků, které jí dal její tatínek řezník s tím, že jeho dcera měla za úkol je donést do vedlejší vesnice svému strýci. Jednou ji samotnou i její baťoh s párky honil neznámý mlsný muž a ona mu jen se štěstím unikla. Po tomto zážitku tatínkovi řekla, že párky jejímu strýci už nosit sama nebude. Pro budoucí život v československém pohraničí byl pro paní Řehkovou velkým pozitivem fakt, že když dojížděla do Slaného na ekonomickou školu, jí její strýc nabídl možnost studovat německý jazyk v německé škole v Karlových Varech, kde se přibližně za půl roku naučila perfektně hovořit a psát jazykem našich západních sousedů.

Zdroj: Rodinný archiv

Z Otvovic se v roce 1945, prakticky hned po svatbě, společně s o deset let starším manželem přestěhovali k nám na sever, neboť pan Řehka zde už několik let působil jako člen finanční stráže. Vypravěčka dodává, že za rodinou do Otvovic poté jezdila pravidelně každý měsíc na návštěvu. Novomanželé Řehkovi se ovšem nenastěhovali hned do domu, ve kterém žije paní Marie dnes, ale

nejprve asi týden bydleli v domě stojícím v těsné blízkosti dnešního provozu 4 firmy STAP a.s. (v minulosti provoz 1). Z toho se ale rychle stěhovali, neboť jim na dveře často ťukali v tu dobu již odsunutí Němci, kteří se dožadovali vpuštění dovnitř a paní Řehková se přirozeně bála. Z tohoto důvodu se manželé přestěhovali do nedaleké vilky, odkud byli ale nuceni se po dalších šesti letech z důvodu nepříslušnosti ke komunistické straně znovu stěhovat, tentokrát již do domku, v němž si nyní povídáme.

Manželská fotografie, zdroj: Rodinný archiv

Veřejného života ve Vilémově se paní Řehková účastnila zejména z pozice členky místního sdružení Sokola. Místní sokolové pravidelně chodili cvičit do místního klubu, také často schůzovali v chatce, která stála na bývalém skokanském můstku. Pro odlehčení zmíním, že při mé otázce, jestli chodili do té chatky na kopci schůzovat, odpověděla paní Řehková „Chlastat“. Po krátké odmlce způsobené smíchem všech zúčastněných dodala: „...vždycky někdo s sebou něco donesl, tak jsme trošku dováděli“. Hádám, že při návratech ze schůzí byla pro ni velkou výhodou poloha jejího domova hned pod kopcem. Má hostitelka také byla náruživá tanečnice, ráda se chodila bavit na četné společenské akce v nejbližším okolí, překážku neviděla ani v tom, že její manžel tak moc společenským typem nebyl. Za zmínku také stojí její členství v Československém červeném kříži.

Dále paní Řehková zmiňuje, že chodila často do kostela, také ještě do relativně nedávné doby chodila osobně fandit vilémovským fotbalistům. Nyní už na fotbal sice nechodí (i kvůli špatnému zraku), ale na své oblíbence rozhodně nezanevřela. O tom ostatně svědčí i zmíněné obrázky na zdech, a také fakt, že po každém zápase čeká, kdy ji po zápase navštíví další obrovská fanynka vilémovského fotbalu, její dcera paní Marie Holomková, a podělí se s ní o výsledek zápasu. Při otázce, zda-li jí je líto, když Vilémov zrovna prohraje, odpovídá záporně s tím, že: „V životě taky někdy něco prohrála“, a to k tomu zkrátka patří.

Foto: Karel Bouček nejml.

Po povídání o kultuře jsme se vrátili k poněkud nepříjemnému tématu, a tím byly problémy spojené s faktem, že paní Řehková nikdy nebyla členkou Komunistické strany Československa. Musela si například dávat velký pozor na to, co říká a bohužel nemohla nahlas projevat všechny své názory. V době, kdy byla zaměstnankyní STAPu (v té době národního podniku, pozn. red.), konkrétně v oddělení expedice zboží, byla v roce 1969 při tehdejších komunistických prověrkách přesunuta z úřednické pozice na dělnickou. Od té doby až do odchodu do důchodu byla dělnicí na barevně. Důvodem tomu byly pravidelné návštěvy kostela a také to, že v kanceláři měla paní Řehková viset obrázek prvního československého prezidenta Tomáše Garrigua Masaryka a při srpnových událostech roku 1968 nosila na šatech smuteční pásku.

Paní Řehková svůj dosavadní život hodnotí pozitivně, je spokojená s tím, jak si ho užila. Při porovnání doby jejího mládí říká, že každá doba má své klady i zápory, vždy je to o těch konkrétních lidech, se kterými se stýkáme. Závěrem našeho podívání vzkazuje, ať se lidé mají rádi a jsou na sebe hodní.

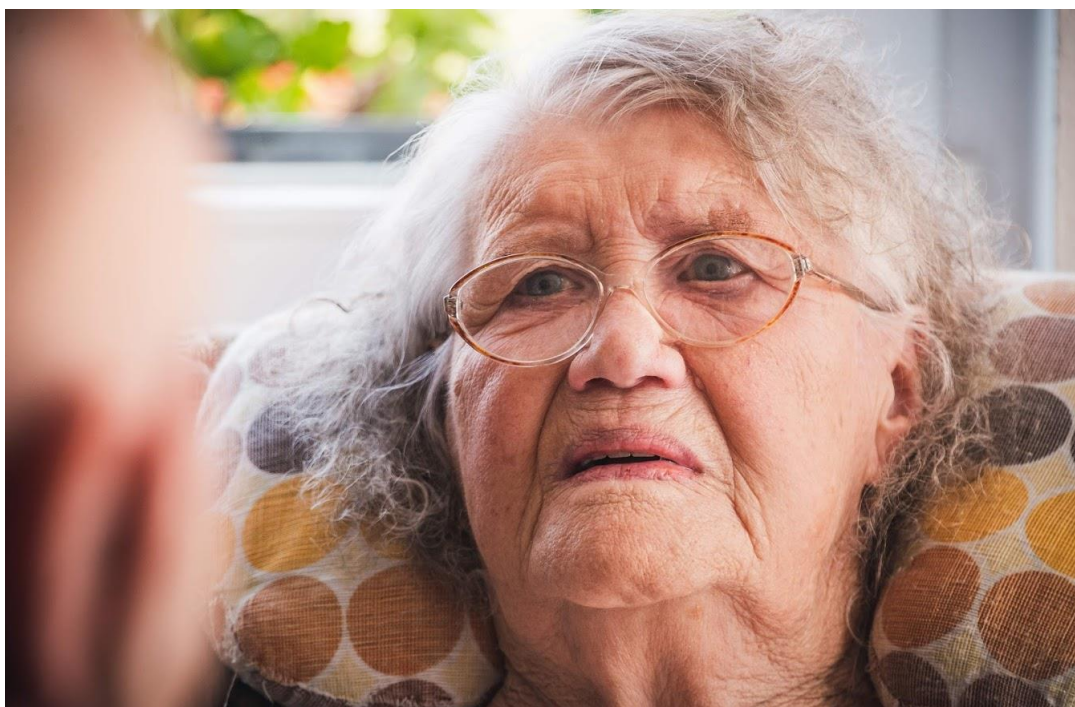

Foto: Karel Bouček nejml.

Jako pomyslnou tečku tohoto článku si dovolím vyzdvihnout fakt a rád bych smekl před skutečností, jak i v takovémto vysokém věku je paní Řehková schopna vzpomenout si i na dávné detaily jejího života a smysluplně o nich vyprávět. A jak mi prozradila její vnučka Martina, za to, že je její babička duchem stále svěží, může i fakt, že dodnes ráda luští křížovky. Závěrem bych rád poděkoval paní Martině Kulhavé za příjemné přivítání a možnost uskutečnit rozhovor s její babičkou.

Ing. Zdeněk Maier